J. G. Zsuzsa

Helena

Zöld magány

Publio

Helena

Zöld magány

J. G. Zsuzsa

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1.

Szeptember első hetét írtuk és ragyogóan sütött a nap, amikor kiléptem a szerkesztőségből. Boldog voltam és könnyűnek éreztem magam.

Megálltam az épület előtti lépcső tetején és hagytam, hogy a szél incselkedjen a hajammal. Élveztem, ahogy cirógatja a bőröm, meglibbenti a szoknyámat és meglengeti a kendőm sarkát. Kezem a szemem elé téve hunyorogtam a késő nyári, vagy inkább a kora őszi napsütésben.

Kifújtam magamból az elmúlt hónapok minden keserűségét és elhatározásomhoz híven elindultam az állomásra.

Beültem egy taxiba, megmondtam a címet és lazán elengedtem magam. A hatalmas forgalom ellenére tíz perc alatt ott voltunk. Egy kézitáska és egy könnyű bőrönd jelentette az összes csomagomat.

A szerelvény a kiírt vágányon állt, a kocsik ablakai álmosan és egykedvűen ásítoztak a peronon ácsorgó utasok után.

A vonat indulásáig még volt húsz percem. Unaloműzőként sétáltam a bazárban, megnéztem az újságosoknál a legfrissebb lapokat, aztán beszálltam a vasúti kocsiba. Feltettem a bőröndöm a csomagtartóra és elfoglaltam az ablak melletti helyet, Szívből reméltem, hogy nem lesz senki sem, aki venné a bátorságot, hogy a fülkémbe üljön.

Magányra vágytam, csendre és nyugalomra. Semmi kedvem sem volt holmi léha, unalmas fecsegéshez. Élvezni akartam az utat, a tájat és a magány minden percét.

Körülbelül egy hónapja határoztam el, hogy szabadságra megyek. Hosszú évek óta nem volt ilyen luxusban részem.

Rengeteget dolgoztam, egy női lap szerkesztőségében koptattam az íróasztalt. Amolyan irodalmi író voltam. Soha nem mentem helyszínre, nem írtam híres emberek színes és színtelen életéről. Nem vájkáltam mások magánszférájában és nem csámcsogtam a pletykákon.

Női dolgokról írtam, meg gyermeknevelésről, ünnepekről, hagyományokról, régi szép szokásokról. Mindenről, ami egy értékes magazinba belefér.

Szerettem ezt a munkát. Érdekes volt, fejlődésre késztetett, kutatásokra ösztönzött, és úgy éreztem, hogy minden megírt cikkem által magam is több lettem. Imádtam ezt a folyamatos fejlődést. Ráadásul jól megfizettek.

Időnként könyveket adtam ki, a nevem ismerté lett. Én voltam Helena. Csak így: Helena. Egy keresztnév és semmi más. Hat betűs nevem fogalom lett a szakmában. A könyveim a Helena sorozat tagjaiként láttak napvilágot.

Egyszóval elégedett voltam magammal, a munkámmal, a jövedelmemmel. Egy dolog

hibádzott csak. Az, hogy elfáradtam.

Testileg, lelkileg fáradt lettem. Úgy éreztem magam, mint a nyár végi fák. Eltűnt rólam az üde zöld frissesség, és haragos zölddé váltam. Megtört bennem a lendület. Tudtam, hogy a társasági élet zaja nem nekem való. Nem vágytam bulikba, a hangos szórakozóhelyekre, egyre inkább a társtalan magány vonzott. Kívántam és áhítoztam a csendet, a nyugalmat, az egyedüllétet.

Bent a városban nélkülöztem a természeti szépségeket. Néhány parányi park, mesterséges tó kivételével egy cseppet sem éreztem magam természet közelben. Elhatároztam, hogy kiveszek néhány hónap szabadságot és elutazom valahová, ahol békés nyugalom honol, s ahol a természet részévé lehetek.

Elkívánkoztam a városból, a zajtól, a tömegtől, el a munkától és pihenni vágytam.

A prospektusokban találtam egy helyet. Egy csendes kis falut, a természet lágy ölén, hegyektől, domboktól körülvett vidéken. Kibéreltem egy faházat az erdőben. Az összkomfortos városi élet után szinte hihetetlennek tűnt a semmittevés lehetősége.

Utazás előtt a szerkesztőségben leadtam hat havi anyagot. Történeteket, rövid novellákat, verseket, hagyományőrző cikkeket. Mivel bőséges irromány volt, tudtam, hogy a lap nem fog miattam csődbe menni és nem fogja nélkülözni a hiányomat. Ezzel a tudattal indultam az útnak.

Másfél órát vonatoztam, majd a vonat megállt a hegyek lábánál meghúzódó hatalmas domb alján lévő állomáson. Kevesen szálltunk le a vonatról. Néhány férfi, egy testes asszonyság hatalmas kosárral és én.

A peronon lévő padok egyikére leraktam a bőröndöm és körbejártam az épületet.

A távolból hatalmas szürke hegyek integettek felém. Habos fehér felhők takarták a hegycsúcsokat. A hegyek lábánál dombok egész sora hullámzott végig. Amerre a szem ellátott mindenütt fű és fű. Árnyas ligetek, erdők és legelők fogadták az állomásra érkező utasokat.

A nyári zöldet a barna, a sárga és a vörös árnyalatai kezdték felváltani. A fák teteje izzó koronát kapott a korai ősztől. A mező füve azonban hallani sem akart a természet törvényszerű változásáról. Magas, zöld szálakkal nyújtózott az ég felé, olyan volt, mint egy végtelen zöld tenger, melyet a szél cirógatása hullámzásra késztet.

Szép volt minden, teljesen rabul ejtett a látvány. Mélyeket sóhajtottam és engedtem, hogy a friss, vidéki levegő átjárja városi porral szennyezett tüdőm minden hólyagocskáját.

Odatartottam az arcom a napnak, hogy megcirógasson üdvözlés helyett. A szél pedig kedves vendégváró nótát súgott a fülembe.

Az állomás végében állt egy takaros kis házacska, szépen gondozott kerttel. Itt lakott az állomásfőnök a feleségével.

Tyúkok szaladgáltak az udvaron és az istállóban felbőgött egy tehén. Hófehér lepedők

lobogtak a könnyű szeptemberi szélben.

A ház előtt rózsabokrok illatoztak és az ablakban vörös muskátli beszélgetett a pillangókkal. Lentebb, a kertben terebélyes almafák incselkedtek a napsugárral.

A kert mögötti dombon, fehérre festett kerítéssel körülvett legelőn gyapjas bárányok legeltek. Vonulásuk olyan volt, mint egy hömpölygő áradat. Időnként ide hallatszott a juhok bégetése.

Egy ideig álltam és csak néztem ezt a földi szépséget. Sehol egy hangos szó, kiabálásnak nyoma sincs. Nem tülkölnek az autók, nincs rohanás, csak nyugalom és mérhetetlen békesség.

Úgy éreztem magam, mintha haza érkeztem volna. Egy ismeretlen vidéken, ismeretlen emberek között, mégis otthonra leltem.

Lelkem összes viharvert gondolata elült és megnyugodott. Annyira belefeledkeztem az élménybe, hogy nem vettem észre, hogy egy magas, napbarnított férfi lép hozzám.

Megköszörülte a torkát és megkérdezte:

– Helena?

Felkaptam a fejem, és csodálkozva néztem az idegenre. Egy kicsit bosszantott, hogy kilibbentett a nyugalom és szépség csodájából.

Tetőtől talpig végig néztem rajta. Egyszerű kockás ing, farmernadrág, rövid szárú bőrcsizma, szegecsekkel kivert öv és egy kalap volt rajta. Magas, karakteres arcán már meghúzódott néhány barázda, bozontos szemöldöke beárnyékolta a tekintetét.

–Igen. Én vagyok Helena – mondtam, és kezet nyújtottam.

A férfi erős markába fogta kicsi, fehér kezem, majd finoman megszorította. Csak annyira, hogy ne okozzon vele fájdalmat.

–Bryon vagyok. Martha asszony küldött, hogy vigyem be a faluba. Annyi csomagja van, amit a padon láttam? - mutatott a háta mögé.

-–Ó, igen – mondtam nevetve. - A többit feladtam postán. Nem akartam cipekedni. Nagyon kedves, hogy kijött elém. Biztosan eltévedtem volna, ha egyedül indultam volna el a faluba.

–Na, ja – mondta Bryon és mutató ujjával megemelte a kalapját. - Ebben a szerelésben – mutatott a ruhámra és a cipőmre – nem igen lett volna kényelmes az út. Errefelé nem szokás tűsarkúban járni. Ott van a szekér – mutatott az állomás elé – szálljon fel! Én majd felrakom a poggyászát.

Még soha életemben nem ültem lovas fogaton. Bizonytalanul elindultam a kocsi felé. Nem a szekérrel volt a baj, hanem a lovakkal.

Világ életemben csodáltam a lovakat, de nagyon féltem tőlük. Aprócska nő lévén, nem szerettem, ha valami vagy valaki jóval nagyobb volt nálam. Úgy voltam a lovakkal, hogy elől harapnak, hátul rúgnak, a farkukkal meg állandóan hadonásznak.

Bryon felrakta a szekérre a bőröndömet, felült a bakra és úgy kérdezte:

–Na, mi lesz hölgyem? Felszáll, vagy mégis elindul gyalog?

Nem akartam gyávának látszani, mosolyt erőltettem az arcomra, vettem egy nagy levegőt, és mint egy béna hegymászó felkapaszkodtam a bakra. Megpróbáltam kényelmesen elhelyezkedni.

Amikor a lovak elindultak rántottak egyet a kocsin, mire ijedtemben a férfi ruhájába kapaszkodtam.

–Bocsánat! - mondtam szégyenlősen – Még soha sem ültem szekéren.

–Gondoltam – bólintott a férfi és húzott egyet a száján. - A városi úri hölgyeknek nem való az ilyen járgány. Kényelmes kocsikhoz vannak szokva, meg sima úthoz. Errefelé ilyennel nem szolgálhatunk. Az út gödrös, a szekér zötyög és a por sem fogja elkerülni kegyed szépen festett arcát.

–Mondja! Mi baja a városi emberekkel?

–Nekem semmi – húzott a vállán a férfi, és lazán, nagyon lazán tartotta a gyeplőt.

Attól féltem, hogy a lovak észreveszik ezt a hanyag lazaságot és fékezhetetlenül megindulnak.

Hátamat az ülés támlájának nyomtam, a lábammal megpróbáltam elérni a lábtámaszt, de valahogy nem akart sikerülni.

Ha a lábammal támaszkodtam, akkor libegtem, mint a részeg ember, ha meg a hátamat nyomtam az ülőkéhez, akkor meg a lábam kalimpált a levegőben. Kezdtem magam úgy érezni, mint aki se égen, se földön, csak rázkódik a nagy semmiben.

–Látom, kényelmesen ül – jegyezte meg Bryon és gúnyosan felkacagott.

Nem tudtam, hogy sértésnek vegyem a dolgot, vagy csak tréfának.

–Utaztam már jobb körülmények közt is – válaszoltam, és elhúztam a számat.

Faragatlan fickó! Mit képzel magáról? - dohogtam magamban. Csak azért, mert az ő kezében van a gyeplő, igencsak magasan hordja az orrát.

–Remélem, nem ezért a luxusért fizettem egy vagyont? - kérdeztem, hogy kifejezzem felsőbbrendűségemet.

Nem voltam én ehhez hozzászokva. Ahonnan jöttem, ott nem voltam kiszolgáltatva senkinek sem.

Önálló voltam, a dolgaim magam intéztem. Meghallgattam ugyan mások véleményét, de nem engedtem, hogy beleszóljanak az életembe.

Szerettem a szabadságot és másokat sem korlátoztam. Úgy intézem, hogy ne kelljen függenem senki emberfiától.

–Maga választotta a helyet – vonta meg a vállát. Bryon.

Senki se mondta, hogy idejöjjön.

–Na, szépen vagyunk! - csattantam fel, s felugrottam az ülésről, miközben elvesztettem az egyensúlyom és majdnem leestem a szekérről.

Bryon erősen megfogta a karomat és visszahúzott. Csak úgy fél kézzel. Hatalmas izma méreteste dagadt a karján.

–Ne olyan hevesen hölgyem! Még lepottyan itt nekem és összepiszkolja azt a szép úri ruháját.

–Maga mindig így fogadja a vendégeket? - néztem mérgesen a szemébe.

–Nem szoktam vendégeket fogadni. Ez a munkám. Be kell, hogy vigyem a faluba. Munkaidőben vagyok és pénzt kapok érte.

–Munkaidőben?! Mondhatom szép! Illemet és finomságot nem tanítottak magának?

–De. Biztosan – vonta meg a vállát. - Nem emlékszem rá. Az a tananyag kimaradt. Különben sem az illemtudásomért fizetnek, hanem a fuvarért. Úgy hogy üljön meg szépen a helyén, és bírja ki ezt a három-négy kilométert, amíg a faluba érünk! Nézze inkább a tájat! A városban úgy sem lát ilyet – azzal megrántotta a gyeplőt és lassú ügetésre fogta a lovakat.

Vettem egy nagy levegőt és elhatároztam, hogy nem fogok vitatkozni egy ilyen faragatlan tuskóval. Végtére is pihenni jöttem, nem bosszankodni. Azért is élvezni fogom a szabadságom minden percét és nem fogom hagyni, hogy bárki is elrontsa.

Megvetően oldalra néztem, de a férfit, egy cseppet sem zavarta.

Hátradőltem az ülésen, hogy élvezzem a tájat. A lábam ott harangozott a bak padlója fölött, de már nem zavart.

Hosszú út állt még előttünk és nem akartam megfosztani magam attól a látványtól, ami a szemem elé tárult.

2.

Az állomást elhagyva dimbes-dombos úton haladt a szekér. Az ég ragyogóan kék volt, fehér felhőfoszlányok lebegtek a levegőben.

A távolból ide kéklettek a hegyek. Úgy tűnt, mintha a tetejük az eget érné. Egymás hegyén-hátán kúpok, foltok, sziklák.

Lent a völgyben fehér házacskák mutogatták magukat az erdő fái között. A domboldalon erdők, legelők, szépen művelt földek. Végtelen néma csend, zöld méltóság, arany fénnyel keretezett látvány.

A levegő olyan tiszta volt, hogy szinte harapni lehetett. Teljesen elfeledkeztem arról, hogy egy szekéren zötykölődök egy faragatlan férfi társaságában.

A két ló egyenletesen ügetett. Szerintem maguktól is tudták az utat, s ha nem senki sem hajtotta volna őket, akkor is a faluban kötöttek volna ki. Sörényük meg-meglibbent a szélben és néha horkantottak egy nagyot.

Messze, a legelőkön hatalmas szénaboglyák terpeszkedtek. Egyhangú méltósággal álltak a földön, s ki nem mondott szavakat váltottak a mező zöld füvével.

A boglyába rakott hosszú fűszálak korábbi élénk színe megfakult, megtört, megszívta őket a nap, áztatta az eső, megborzolta a szél. Álmos hajnalokon gyíkok és mezei siklók bújtak ki belőlük, madarak csipegették a tetejükről a fű magvakat.

Aztán átforgatták a boglyákat, hogy újra az elmúlás magányos perceit éljék.

Mint néma útjelzők álltak a réten. Illatuk messze szállt a kora őszi szélben, s behordásuk előtt talán arra gondoltak, hogy milyen szép is volt hajdan élvezni a kora reggeli harmatot, melegedni a nap aranyló fényében, hajladozva táncolni a sziszegő szélben, és milyen kellemes volt, amikor langyos nyári eső mosta róluk a port, apró hangyák csiklandozták a levelüket, és virágaik fölött szorgos méhek döngték a mézgyűjtők munkadalát.

Igen, gondoltam, egy ilyen hatalmas boglya az élet és az elmúlás jelképe. Benne van a mező élete és a fűszálak halála. Fenséges csoda, nemes természeti törvényszerűség.

A rétet és a legelőt elhagyva kopár, kanyargós útra tértünk. Földút volt, tele apró, fekete gombócokkal.

A két ló szinte egyszerre jelezte, hogy valami megváltozott. Fülüket hegyezték, fejüket magasra emelve prüszköltek néhányat.

Az út jobb oldalán alacsony kerítés futott végig. Lerágott fű mutatta, hogy itt is állatokat legeltetnek. Egy kiszáradt fa soha sem volt árnyékában bárányok tépdesték a satnya füvet, eszegették a csenevész bokrok leveleit.

Néhány bárány a kerítés ellenére az útra tévedt. A többiek hangos bégetéssel jelezték, hogy tilosban járnak, s megpróbálták visszacsalogatni kóborló társaikat.

A lógósok azonban mit sem törődtek a figyelmeztetéssel. Úgy gondolták, hogy az út másik oldalán szebb és ízesebb a fű, s nem tudtak ellenállni a kísértésnek.

A kopár fa tövéből egy fekete gomolyag gurult az útra, s hangos ugatással adott hangot nemtetszésének.

Az eltévelyedett bárányok kénytelenek voltak tudomásul venni a tényt, hogy tilosban járnak, s kérlelhetetlenül vissza kell menniük a kerítés mögé.

Lógó fejjel kullogtak a nyájhoz, s szemlesütve folytatták a szikkadt fűszálak tépdesését.

Nagyon tetszett a bárányos jelenet, és önkéntelenül is elmosolyodtam.

Bryon lopva rám nézett, s tudtam, hogy az ő szája sarkában is ott bujkál egy parányi mosoly.

A kanyargós út után egy fahídhoz értünk. A férfi visszafogta a lovakat és lassú lépésben mentünk át a hídon.

A szekér éppen hogy csak elfért a fakorlátok között. A deszkák meg-megnyikordultak, s a kerekek hangos zörgéssel gurultak át a pallókon.

A híd alatt keskeny mélyedés volt. Tele kövekkel, száraz ágakkal, lehullott falevelekkel.

Víz nem volt a mederben. A föld kiszáradt, csak néhány mohás kő jelezte, hogy itt patak csordogál az esős időkben.

A híd másik oldalán csodaszép út következett. Balról meredek magas dombbal, buja növényzettel, hatalmas fákkal. Az út másik oldalán ritkábban álltak a fák, de ágaikkal összekapaszkodtak a meredek fáival, és valóságos alagutat képeztek.

A meredek oldal tövében egészen keskeny árok kígyózott lefelé. Gondolom, ebben folyt le a patakba az eső és a hólé.

A sűrű erdővel borított domboldalról szinte csöpögött a sötétség. Olyannak tűnt, mintha fekete lepel burkolta volna a domboldal összes fáját.

A jobb oldalon azonban fényáradatban úszott a mező. A leveleken megcsillant a napsugár és aranyos fény vonta be a zöld növényeket.

Olyan volt, mintha egy különös szentélyben jártunk volna. A fák ágai boltívet tartottak felénk és a lombokon bekúszó napsugár a templomok üvegeire emlékeztetett. Nem tudtam megállni, hogy fel ne sóhajtsak, s kezemet a mellkasomra szorítva súgtam:

–Istenem, de szép!

Annyira magával ragadott a természet eme csodája és szépsége, hogy szinte teljesen elfeledkeztem az elmúlt órák minden kellemetlenségéről.

Ez volt az, amire évek óta vágytam. Ezt a csodát áhítoztam, s most végtelenül boldognak

és szabadnak éreztem magam.

Bryon ez egyszer tiszteletben tartotta lelkiállapotomat és nem fűzött a szavaimhoz gúnyos kommentárt.

Amikor elhagytuk a természet alakította csodálatos szentélyt, jobbra fordultunk és pár méter után meghallottam azt, amit eddig nélkülöznöm kellett.

Egy aprócska kőhídhoz értünk. Az egyetlen lyukacska alatt a kövek közt sebesen futó patakocska csillogott.

A víz csobogva folyt a mederben, meg-megnyaldosta a nagyobb köveket, magával sodorta a lehullott, magatehetetlen ágacskákat, leveleket, fűszálakat.

A kőhíd északi oldala zöld volt a rátapadt mohaszőnyegtől. A meder két oldalán, a kövek között csenevész fácskák álltak, gyökereiket kimosta a víz. Amikor átértünk a hídon, megkértem Bryon-t, hogy álljon meg.

A férfi egy – Hó!!!- kiáltással megállította a lovakat és rám nézett.

Úgy tettem, mintha nem vettem volna észre a pillantását és gyorsan lehuppantam a szekérről.

Visszafutottam a hídra, leguggoltam és hallgattam a patak csobogását.

Az üde, kristálytiszta víz locsogott, fecsegett, elpletykálta az erdei híreket. Néha habos fodrot vetett, majd veszekedni kezdett az útjában álló kővel.

A meredek egyik oldalát, mintha bordó céklalével festették volna be. Megfáradt, vörössé vált levelek borították.

Olyan volt, mintha a föld sok sebből vérzett volna valami, titkos mélyedésből felszínre engedve kibuggyanó vérét. Szerettem volna lemászni a patakmederhez, de magas sarkú cipőben, úri puccos ruhában, ahogy Bryon mondaná, nem sok esélyt láttam a megvalósításnak.

Attól tartottam, hogy egyensúlyt vesztve nadrág, vagy inkább szoknyaféken érkezem le a vízhez.

Ezért nem voltam hajlandó megkockáztatni, hogy nevetségessé váljak, és nyakig vizesen sem akartam megérkezni a faluba.

Megelégedtem hát a patakcsobogással.

Megérintettem a híd oldalára tapadt mohaborítást. Az apró kis levélkék megsimogatták a kezem, selymes érintéssel vonták be a lelkem. A kövek közt álló lombjukat vesztett fák azt súgták:

–Menj tovább! Mi nem vagyunk szépek. Rajtunk nincs mit nézni. Életünk végén járunk, nemsokára meghalunk.

S valóban, volt valami mérhetetlen szomorúság meggörnyedt törzsükben, száraz ágaik látványában.

Hideg fuvallat suhant át a híd felett és fázni kezdtem. A nap, mintha elkerülte volna ezt a helyet, s rövid, gyenge sugarai nem tudták felmelegíteni a hatalmas köveket. Fázósan összefogtam magamon a kardigánomat és visszamentem a lovas kocsihoz.

A lovak élénk farok lengetéssel adták a tudtomra, hogy nincs kedvükre a késlekedés, szeretnének már otthon lenni és harapdálni a legelő zamatos füvét.

–Talán kincset talált? - kérdezte Bryon és megrántotta a gyeplőt. - Gyí!!!

–Igen – válaszoltam – kincset találtam. Maga még sohasem talált kincset?

A férfi rám nézett szúrós fekete szemével és komor makacssággal válaszolt.

–Nem volt részem abban a szerencsében, hogy kincsre leljek.

Részvéttel néztem vissza rá.

–Sajnálom! A kincsek nem a kincses ládákban vannak, hanem itt – mutattam körbe. - Meg itt – koppintottam a homlokára. - És itt – mutattam a mellkasára. - Mindenki talált már kincset akár a természet szépségében, akár egy gondolatban, egy érzésben, egy másik emberben. Magának is vannak kincsei. Kár, hogy olyan mélyen elrejti őket! Miért nem ragyogtatja az értékeit? Miért borít be mindent gúnnyal, közönnyel és rideg távolságtartással? Bryon! Maga sokkal több, mint amennyit megmutat magából. Az, amit látok, csak egy álarc. Egy mogorva szerep. De látom a szemén, titkos kis mosolyán, hogy a kőkemény férfiassága mögött érző szív van.

–Na, ne mondja! Úgy beszél, mintha már száz éve ismerne. Alig két órája ül ezen a kocsin és azt hiszi, hogy mindent tud rólam. A városiak mind önteltek és túl okosnak akarnak látszani. Maga sem kivétel – aztán rántott egyet a gyeplőn, a lovak nekiiramodtak.

Azt hittem, hogy lerepülök a kocsiról. Tudtam, hogy ha így lenne, Bryon nem állna meg, hogy felvegyen. A kerekek nyomán hatalmas porfelhő emelkedett a levegőbe. A lovak sörénye lobogott, a kocsi zörgött, nyekergett.

Bryon makacsul maga elé nézett, lábát erősen megvetette a lábtartón, s úgy tekintett, mintha ott sem lettem volna. Minden erőmet és ügyességemet igénybe kellett venni, hogy az ülésen maradjak, és el ne harapjam a nyelvem a nagy zötykölődéstől. Semmi esélyem sem volt arra, hogy a férfi előbbi gorombaságára válaszoljak.

Hosszú, kanyargós út után megláttam az első házat. A ház melletti udvaron kacsaúsztató csillogott, tele hófehér hápogó kacsákkal és hosszú nyakú mérges libákkal.

A ház mögött, lent a völgyben bújt meg a falu. Takaros faházak fehérre festett kerítéssel körbe véve. Szépen gondozott kertjük valósággal hívogatta a vendégeket.

A falu szélén egy emelkedőn állt a templom. Magas tornya méltóságteljesen nézett szét a tájon. A torony apró ablakaiból figyelte a csend a házakat. Számon tartott minden portát,

minden embert, állatot, talán még a fákat és a fűszálakat is.

A faluba érve Bryon egy hófehér, csipkés oromzatú ház elé irányította a kocsit és megállt.

–Megérkeztünk – azzal lemászott a kocsiról és levette a bőröndömet.

3.

A házból egy vidám szemű, mosolygós, kontyos asszony lépett ki, ölelésre tárta a karjait és úgy csicseregte:

–Isten hozta kedves! Úgy örülök, hogy megérkezett! Már nagyon vártuk. Milyen volt az utazás? - kérdezte, majd odalépett hozzám, a karjaiba kapott, és két cuppanós csókot nyomott az arcomra.

–Üdvözlöm asszonyom! Köszönöm, csodás volt az út – mondtam, és lopva Bryon-ra pillantottam.

A férfi úgy állt mellettünk, mint egy cövek, kezében a bőröndömmel. A kölcsönös üdvözés után az asszony betessékelt a házba.

–Jöjjön beljebb kedves! - tárta ki előttem a bejárati ajtót. Bryon majd felviszi a szobájába a bőröndöt. Én addig körbevezetem a házon. Jaj! Milyen feledékeny vagyok! Még be sem mutatkoztam – csapott a homlokára.

Én sem gondoltam.

–Martha Liverman. Szólítson nyugodtan Martha-nak!

–Helena! - mondtam csupán csak formaságból, hiszen Martha nagyon is jól tudta, hogy ki vagyok, hiszen vele rendeztem az idejövetelemet.

–Jöjjön kedves! Nézzen szét! Ez itt a nappalink – mutatott körbe. - Mögötte van a konyha, és a lépcső felvezet a vendégszobákba. A konyha után a mi kis rezidenciánk bújik meg. A jobb oldali ajtó az udvarra nyílik, a szemközti pedig a boltba. Van egy kis vegyeskereskedésünk, a férjem vezeti. Én is gyakran besegítek, főleg ha árut hoz, no meg ünnepek előtt – mosolyodott el Martha, és látszott rajta, hogy ennyi év távlatából is még mindig nagy-nagy szerelemben élnek a férjével.

Amíg Bryon felvitte a bőröndömet a szobába, addig leültünk a nappaliba és az asszony szóval tartott. Elmondta, hogy ő hatvan éves, a férje Charles pedig hatvanöt. Rengeteget dolgoznak, koruk ellenére lendületesen és fiatalosan élnek.

Egy lányuk és egy fiúk van. Mind a ketten a közeli nagyvárosban dolgoznak. Nem maradtak itt gazdálkodni, bárhogy szerette volna is Charles; inkább tanult, diplomás emberek lettek. Lányuk belsőépítészt, a fiúkból pedig ügyvédet neveltek.

Ketten maradtak a férjével. Ők itt, a faluban születtek, sőt a szüleik, nagyszüleik is. Ez a porta volt az ősi birtok. Amikor összeházasodtak Charles-sal, felújították és kibővítették a szülői házat.

Gazdálkodtak, földet műveltek, jószágot tartottak. Martha igen ügyes háziasszonynak bizonyult. Nagyon finom kenyeret, péksüteményt és süteményt tudott sütni. Lekvárjai, szörpjei az egész faluban ismertté lettek. És a csipkék, amiket készített, drága pénzen keltek

el a városi boltokban.

Később, Martha és Charles a feleslegüket saját boltjukban adták el. Először csak kis mennyiségben, aztán egyre jobban bővítették az árukészletet. Végül Charles, az utóbbi években már szinte csak a boltban dolgozott.

Két férfit alkalmazott, hogy elvégezzék a jószágok körüli teendőket és műveljék a földet.

Martha ideje nagy részét a konyhában töltötte. Kenyeret és péksütemény sütött, befőtteket, lekvárokat készített, tésztát gyúrt, túrót, sajtot készített.

Egyedi csomagolású termékeiket előszeretettel vették a városi piacon is.

Bryon volt a fuvarosuk. Egy héten egyszer, pénteken megpakolta a szekeret és a falusiak által termelt termékeket elvitte a piacra. Igen jó kereskedői vénával rendelkezett, mert a sok finomságot és zöldségfélét mind egy szálig el tudta adni.

Bryon nőtlen volt, takaros kis háza a falu szélén állt. Gyümölcsöse és sok-sok legelője volt gyönyörű lovakkal. Ő volt a környék postása. Keddenként elment az állomásra a postavonathoz, és elhozta, majd kézbesítette a leveleket, csomagokat.

A férfi jól megélt ebből a munkából. Nyugtalan természetének nagyon is megfelelt az állandó jövés-menés.

Martha elmondta, hogy van a faluban egy posta, egy vendégház fogadóval, sok kedves család, főleg középkorúak és idősebbek.

A fiatalok a másik völgybe költöztek, hogy közelebb legyenek a városhoz. Gyermekeiket a városi iskolákba járatják, és sokan dolgoztak az iparban.

–Ez amolyan vénecske falu – mondta nevetve az asszony és felállt a kényelmes karosszékből, hogy megnézze, megfőtt-e már az ebéd.–Kedvesem! Nyugodtan menjen fel a szobájába! Pihenjen egy kicsit és egy bő félóra múlva ebédelhetünk. Szólok az én jó öreg Charles-omnak, hogy jöjjön ebédelni Bryon-nal együtt.

Szépen faragott falépcső vezetett fel a felső szintre. Három szoba egy kisebb társalgó és egy fürdőszoba volt itt kialakítva. A lépcsővel szemközti szoba ajtaja ki volt nyitva. A bőröndöm az ágy előtt állt.

Bementem, és elterültem az ágyon. Csak most éreztem igazán, hogy milyen fáradt vagyok.

Talán a friss levegő teszi, gondoltam, de az is lehet, hogy megártott a kocsikázás, tapogattam meg kissé összetört hátsómat. Kihasználtam a félórát és valóban pihentem.

A szoba, amit Martha készített a számomra, csodálatos volt. Fehér fal, fehér bútorok, s mégis olyan barátságos volt minden. A szoba kiegészítői fantasztikusan szépek voltak.

Az ágy, amin feküdtem virágmintás takaróval volt beborítva. A két kis éjjeliszekrényen horgolt csipketerítő díszelgett, hangulatos lámpácskákkal.

A falon polc futott végig, mindenféle csecsebecsével megrakva; virágmintás dobozkák, színes cserepekben hatalmas gyertyák, mintás zsákocskákban szárított virágszirmok illatoztak.

A mennyezetről egy gyönyörű kovácsoltvas csillár lógott le.

A fésülködő asztalon színes üvegekben illatszerek álldogáltak, szépen faragott dobozkák társaságában.

A sarokban, kerek asztalon hatalmas száraz virágcsokor díszlett.

A fehérre festett padlót élénk színű szőnyeg borította.

Az ablakon egyszerű, fehér horgolt függöny lógott.

Pompásan éreztem magam, s húsz perces pihenő után újra erőm teljében éreztem magam.

Odamentem az ablakhoz, és kíváncsian elhúztam a függönyt. Csodálatos látvány tárult elém.

Innen fentről, a falu nagy részét látni lehetett. A takaros kis házak, a legelőn pihenő tehenek, a karámokban futkározó lovak, és a karcsú templomtorony mérhetetlen nyugalmat és békességet árasztott.

A távolban magasodó hegyek fehér ködpárnába burkolóztak. A fenyves erdők csúcsán megült az arany napsugár.

Miután kigyönyörködtem magam a látványban, elvonultam a fürdőszobába és felfrissítettem magam. Közben a konyhában Martha megterített ebédhez. A férje Charles és Bryon már az asztalnál ültek, amikor lementem hozzájuk.

–Jöjjön kedves! Ebédeljen velünk! - mutatott a székre az asszony, amikor meglátott a lépcső tetején.

–Charles! - mondta a férjének. - Megérkezett a mi Helenánk.

Charles Liverman felállt és rám mosolygott.

–Isten hozta Helena! Érezze jól magát nálunk! Foglaljon helyet! Martha nagyon finom ebédet készített – mondta és gyengéden átölelte testes feleségét.

Liverman magas, erős testalkatú, őszülő halántékú férfi volt. Túl volt a hatvanötön. Markáns arcára csak kevés barázdát szántott az élet ekevasa. Szigorú tekintetéből őszinteség és nyíltság áradt.

Amikor az asztalhoz mentem, Bryon is felállt, biccentett a fejével, megmutatva ezzel a gesztussal, hogy némi jó modor mégiscsak szorult belé.

Az asztali áldás után következett az ebéd. Hófehér abroszon gyönyörű, virágmintás

tálakon sorakoztak a finom ételek. Sült hús zöldséges rizzsel, különleges saláta, meggybor és vegyes szörp, valamint egy kosárban gyümölcs.
A háziasszony szíves kínálására bőségesen megraktuk a tányérunkat és nekiláttunk az ebédhez.

Evés közben jöttem rá, hogy mennyire megéheztem. Reggel csak néhány falatot kaptam be, mert siettem a szerkesztőségbe. Aztán az utazás teljesen kiverte a fejemből, hogy ennem is kellene.

Mire észbe kaptam, az éhségtől vezérelve mindent lepusztítottam a tányéromról. Egy hatalmas pohár szörppel koronáztam a finom falatokat, s elégedetten dőltem hátra a széken.

A süteményt és a kávét egy kényelmes fotelben ülve fogyasztottuk el, s közben beszélgettünk.

Charles megkérdeztem tőlem, tervezem a pihenésemet, mit akarok csinálni és meddig maradok.

–Úgy tervezem, hogy az őszt és a telet a faházban töltöm – néztem a férfira. Pihenek, nagyokat sétálok, kikapcsolódok és anyagot gyűjtök a cikkeimhez. Van néhány kéziratom, amit szeretnék átnézni, formába önteni, hogy ha visszamegyek a városba, ki tudjam adatni.

Amikor a várost említettem, és azt, hogy visszamegyek, Bryon kezében megállt a csésze, nmajd árnyék suhant át az arcán.

Martha is észrevette és titokban rám pillantott.

–Jaj, kedvesem! Biztosan tetszeni fog itt nálunk, és jól fogja magát érezni. Nem is értem, hogy miért vágynak vissza az emberek a városba. Itt a mi vidékünkön annyi szépség és annyi csoda van. Miért kellene egy zsúfolt városba élnie? Azt itt is megteheti. Kocsival rövid az út a városba. Én mondom – kínálta körbe a süteményt – semmi pénzért sem mennék abba a zajos, koszos városba. Én biztosan itt maradnék – mondta meggyőzően és nyomatékosan Bryonra nézett.

A férfi beleharapott a süteménybe és úgy tett, mint aki nem veszi észre az asszony tekintetét.

–Martha! Martha! Ne akard már meghatározni, hogy ki mit csináljon! - ölelte meg a feleségét Charles és egy cuppanós csókot nyomott az arcára. Helen biztosan tudja, hogy mit akar. Mi ide születtünk, nekünk természetes, hogy itt élünk. Helena városi. Lehet, hogy sohasem érezné itt jól magát. Lehet, hogy nálunk nem is boldogulna, hiszen diplomás értelmiségi. Az ő helye a városban van. Engedd, hogy most úgy pihenjen, ahogy akar! A többit majd eldönti később.

–Igaza van Martha-nak Charles. Tökéletesen igaza van. Itt olyan csodás és békés minden. Még csak egy pár órája vagyok itt, de úgy érzem, mintha ide tartozék. Nem értek ugyan sok mindenhez, a földet sem tudnám művelni és tehenet sem tudok fejni, de ez a ház- mutattam körbe – az udvar, a rét, a dombok és a hegyek mind gyönyörködtetnek, és nyugalommal töltenek el. Úgy érzem itt magam, mintha hosszú útról tértem volna vissza. Néha olyan

ismerős minden, aztán rájövök, hogy mégis idegen vagyok itt. Most egy ideig pihenni szeretnék. Magányra vágyok, csendre, nyugalomra. Szeretném rendezni a gondolataimat, az érzéseimet. És írni szeretnék. Nagyon sokat írni. Ez a vidék olyan szép. Rengeteg élményt tartogat, és tudom, hogy jól fogom magam érezni – mosolyogtam Charles-ra.

A beszélgetést itt befejezettnek tekintettem. Megköszöntem az ebédet és felmentem a szobába. Egy kiadós fürdés után bebújtam az ágyba és elaludtam.

Álmomban zörgött alattam a szekér, tehenek rohangáltak az úton, a távolból hallottam, ahogy a főszerkesztőm ordítozik velem, ami egyébként nem volt szokása. Közben Martha hatalmas szelet süteménnyel üldözött és Charles belém akarta tölteni a meggybort, amit ebédnél nem ittam meg.

Hánykolódtam, forgolódtam, elég zaklatottan aludtam, mégis jól esett jól esett kinyújtóztatni fáradt tagjaimat.

4.

Fél négy volt, amikor felébredtem.

A nap már nem tűzött be az ablakon, mert a hegyek felé kacsingatott, ahol csendes fészek várta, hogy lenyugodhasson.

Némi lustálkodás után kipakoltam egyetlen bőröndöm tartalmát és kivettem belőle egy nadrágot, meleg pulcsival, és egy kényelmes lapos talpú cipőt. Előkészítettem egy könnyű kabátkát is, gondolva az esti hűvös szellőkre is.

Nagyon halvány és nagyon natúr sminket csináltam, épp hogy csak látszott, mégis kiemelte a szemem és csillogóvá tette a szám.

Miután felöltözködtem és rendet raktam a szobában, lementem Martha-hoz, aki a nappaliban ült kedvenc karosszékében és kézimunkázott.

Gyönyörű csipketerítőt horgolt, orrán az elmaradhatatlan aranykeretes szemüveggel.

Haja kontyba volt fogva, hímzett kötény takarta precízen vasalt ruháját.

Amikor meglátott, elmosolyodott, és a másik székre mutatott.

–Jöjjön, teázzon velem! Rögtön behozom a csészéjét.

–Köszönöm Martha, tényleg jól fog esni egy meleg tea. Charles nem teázik velünk?

–Ő nem. Ilyenkor még dolga van. Bezárja a boltot, körbenézi az állatokat, és csak azután szokott jön be a házba – mondta az asszony és letette a tálcát az asztalra.

Tele töltötte a mintás csészét finom illatú, gőzölgő teával, és egy szelet gyümölcspiskótát tett a kistányérra.

–Szeretnék szétnézni a faluban ha, lehet – mondtam. - És szívesen megnézném a boltjukat is.

–Örömmel körbevezetem. Sétálhatunk egyet, úgyis el akarom vinni a terítőket a postás kisasszonyoknak.

Teázás után átmentünk a boltba. Takaros kis üzlet volt. Finom péksütemények, lekvárok, mézes csuprok, szörpök, házi készítésű szappanok sorakoztak a polcokon.

De volt edény, cérna, ruhaanyag, mezőgazdasági eszköz és minden, ami a falusi élethez kell.

Charles példás rendet tartott, és ízlésesen rendezte el az árukészletet.

Martha nagyon büszke volt a férjére is, meg a boltra is. Kedves modoruk, egymást féltő és tiszteletben tartó szeretetük átsugárzott a környezetükre is.

5.

A falu különös összhangban állt a természettel.

A lakosság tiszteletben tartotta a természeti törvényeket, együtt élt a táj minden szépségével és bájával. Otthonaikat is úgy alakították ki, hogy a házak a domb apró kis ékszerdobozai legyenek.

Földet senki sem foglalt feleslegesen. Parlagba, kárba azonban mégsem ment semmi sem.

A házak körül csodaszép virágoskertek, gyümölcsösök pompáztak. A természetes élővilágot mindenütt meghagyták és óvták.

Fát is csak annyit vágtak ki, amennyi a tüzeléshez szükséges volt. Olyan kályhákat raktak, hogy fűteni, főzni, és kenyeret is lehetett bennük sütni. Gyönyörű mintájú cserépkályhákhoz épített kemencék szolgálták a házakban a kényelmet.

Séta közben Martha rengeteget csicsergett. Szinte minden családnak tudta a történetét, ismerte örömeiket, bánatukat, sikerüket és sikertelenségüket.

Kedves elbeszéléséből tudtam meg, hogy Camilla és Brenda Parker, a két postás kisasszony, akiknek a terítőket vittük, testvérek. Sohasem voltak férjnél, még menyasszonyok sem voltak.

Szüleik hatalmas területen gazdálkodtak a másik dombon. De az apjuk pityókás lévén elitta a vagyont, a földet, a jószágokat.

Az anyjuk belebetegedett férje viselkedésébe, és alig ötven évesen meghalt.

A két lány mindig is szégyellte apjuk iszákosságát. Anyjukat kímélve nagyon sokat dolgoztak. Férfiakat megszégyenítő módon művelték a földet, ellátták a teheneket.